

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2144/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Наташа Мијаљевић и Јовица Мијаљевић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије - МУП – Управа граничне полиције Београд, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 162/19 од 12.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 162/19 од 12.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 162/19 од 12.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 188/18 од 18.10.2018. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО за период од 01.01.2010. године до 31.12.2011. године, по стопи која буде важила на дан уплате, а на основу исплаћених разлика зараде по основу прековременог, ноћног и рада на дан државних и верских празника, на појединачне месечне основице у износима ближе опредељеним у овом ставу изреке, а који износи су тужиоцу досуђени пресудом Првог основног суда у Београду П1 798/16 од 04.07.2017. године, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 17.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 162/19 од 12.03.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 188/18 од 18.10.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужена се позвала на одредбу члана 404. ЗПП, због потребе заузимања става о правној природи спорног односа и у вези са тим надлежности суда.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитираних законских одредби, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе, јер се ревизијом ни не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији. Нижестепени судови су своју надлежност правилно засновали на Закону о уређењу судова. Исти закон прописује обавезу пружања судске заштите у случајевима повреде права из радног односа, какво је право на уплату доприноса обавезног социјалног осигурања као интегралног дела зараде коју прописује Закон о раду. Сходно томе, судови су надлежни да у парничном поступку одлучују и о захтеву запосленог лица да послодавац уплати доприносе за обавезно социјално осигурање одговарајућим организацијама за обавезно социјално осигурање, без обзира на то да ли је такав захтев једини предмет спора. Изнето је у складу и са правним схватањем које је, у вршењу надлежности предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на Седници Грађанског одељења од 12.03.2019. године. Апсолутна ненадлежност суда санкционисана је као апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став. 2. тачка 2. ЗПП, која није прописана као разлог за дозвољеност посебне ревизије, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке овог решења.

Тужба је у предметном спору поднета 11.05.2018. године. У истој није означена вредност предмета спора. Такса за тужбу је одређена у износу од 1.900,00 динара, што одговара вредности предмета спора до 10.000,00 динара.

Одредба члана 403. став 3. ЗПП прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора очигледно испод законом прописаног ревизијског цензуса, ревизија тужене није дозвољена.

Са изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке овог решења.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић